

VISHETENS LÅNGA TANKE

Att uppfatta det positiva i alla ideal är levnadskonstens huvudproblem, att överblicka dem i deras sammanhang är slutmålet för mänsklig vishet. Alla verkliga ideal kan härledas ur strävan efter fulländning.

Det ligger i regel många liv mellan erhållen vetskap om ett ideal, insikt om dess önskvärdhet, förståelse för dess nödvändighet och slutligen förvärvat förmåga att förverkliga det. Ideal anpassade till en viss utvecklingsnivå, alltså närmast intill den nivå individen uppnått, kan förverkligas, ifall individen målmedvetet strävar därefter.

Det fordras egenskaper och förmågor för att förverkliga ideal. Förverkliga högsta idealen förmår de som närmar sig femte naturriket. Människan befinner sig på någon av de 777 mänskliga utvecklingsnivåerna. Hon har de egenskaper och förmågor som motsvarar den nivå hon uppnått. De förmågor hon icke förvärvat tillhör högre nivå. Dem saknar hon. Det är intet fel och ingen moralisk brist.

Livsokunniga moralismens absoluta krav på överensstämmelse mellan lära och liv har de på humanitetsstadiet alltid insett vara orimliga. Vore människan fullkomlig, behövde hon ej inkarnera. Därtill kommer att de stora felen är oss påtvingade enligt skördelagen för att vi ska få lära oss att icke döma. Ty de som dömer ska dömas. Därmed sammanhänger att vi icke kan se våra verkliga fel.

I forskningshänseende är livet en aldrig avbruten serie verklighetsproblem genom allt högre världar och naturriken. Dessa problem kan man icke lösa teoretiskt utan endast praktiskt. Visserligen måste man förvärva vetskap om tillvarons fakta. Men därutöver förutsätts förståelse, och den får man endast genom att leva livet. Det är i livet man finner lösningen, ser lösningen och icke genom grubbel och spekulation. Lösningen är spontan, lik en uppenbarelse, när man lever i enheten och för enheten. Därav det urgamla talesättet ”kärleken löser alla problem”. Det är därför essentialmedvetenheten (46) kallas ”kärlek och visdom”, båda oskiljaktiga. Det kan icke finnas vishet (endast klokhet) utan kärlek.

Vishet förvärvar man genom strävan att förstå, deltagande med allt levande, innerlighet, ödmjukhet och önskan att tjäna. Därmed förvärvar man de förnämsta mänskliga egenskaperna. Dem förvärvar man ej genom att lära sig utantill vad som står i böcker. Man kan lära av andras erfarenheter, om man själv har dessa erfarenheter latent. Man kan icke lära av andras erfarenheter, om dessa ligger över egna nivån och utanför egen erfarenhet i det förflutna. Platon insåg att den vise kan bli den skickligaste i allt han intresserar sig för och har tillfälle att återförvärva, just därför att han har dessa förmågor latent, emedan han förvärvat dem i föregående inkarnationer.

Vishet förvärvar man genom självförverkligande. Det är enda vägen. Utan praktik förblir allting teori. En aldrig så riktig teori hjälper ingen framåt. Det fordras experimentell erfarenhet för förverkligande. Därigenom förvärvar man nya oanade förmågor.

Visheten börjar med insikten om det ondas betydelse för utvecklingen såsom pådrivande faktor, insikten om betydelsen av de latent felens framträdande, förståelsen för misstags och misslyckandens betydelse. Innan dess har den negativa inställningens passivitet och underlåtenhet varit förhärskande, låt-gå-systemet varit bekvämast, fruktan för att begå misstag förstärkt fegheten. Den känner det goda som känner det onda. Det ondas livsförvändhet lär oss slutligen att inse det godas nödvändighet. Det onda är laglösheten och det ondas grund är

livsokunnigheten. Ty den som har verklig kunskap och insikt handlar icke mot Lagen.

Två svåra saker hör med till levnadskonst: att lära sig älska ensamheten och förvärva behovet att tåga med vad man vet. Båda är nödvändiga. Det är i ensamheten vi tillgodogör oss det som vårt omedvetna har att lära oss. Den som sladdrar, pratar bort sig själv och andras förtroende samt sår mycken dålig sådd. ”Vilja, veta, våga, tåga” är esoteriska vishetens sammanfattning.

Sokratiska insikten att ”man är en idiot”, alltså sann ödmjukhet i sanningshänseende, är första steget på vishetens väg. Den som känner sig märkvärdig (eller känner sig ”färdig”), har långt kvar till den insikten. Ett annat stort misstag är varje jämförelse med dem på lägre nivåer. Vi är alla bröder i samma naturrike, och om än vägen till närmast högre naturrike är olika lång, så är den försvinnande kort i jämförelse med den som återstår för oss alla. När de i femte och sjätte och ännu högre riken kallar oss för sina bröder, har vi all anledning att söka förvärva den livssynen: att allt levande är ett universellt broderskap. Den som insett detta förstår också att hatet i alla dess tusentals olika slags livsytringar är själva livsförvändheten.

Okunniga har fattat devisen ”känn dig själv” som om den betydde: förvärva vishet genom självanalys. Men för att känna sig själv måste människan veta vad hon har varit, sina latent möjligheter, fulla meningen med sin inkarnation. Människans omedvetna är hennes kontakt med alla människans världar. Dem lär man icke känna genom självanalys. Och dem måste man känna för att förstå sig själv. Människan är självblind tills hon blivit Människa. Självkänedom förutsätter kunskap om allt annat. Det sista hon lär känna är sig själv.

I sin egocentricitet känner sig människan såsom universums medelpunkt. Allt värderas efter betydelsen för henne själv. Visheten börjar med att hon upphör att vara centrum i sin cirkel och i stället sätter dit ett ideal, icke för att bli idealisk utan för att glömma sig själv.

Livsokunnigheten tror att lyckan består i yttre omständigheter och av yttre ting. För de flesta består lyckan i någon illusion: att vara någonting, kunna någonting, i egen förträfflighet, i ära, rikedom, makt etc. Oförlorbara lyckan består i metodiskt förvärvade förmågan att glömma sin i grunden löjligt obetydliga personlighet med alla dess pockande krav, aldrig tillfredsställda önsningar och otaliga orosanledningar samt i att odla enhetstendensen och leva för ett ideal. Den som jagar efter lyckan, finner den aldrig. Lyckan kommer till den som icke behöver den, som lever för att göra andra lyckliga.

Mystikern tycker sig inte behöva klarhet, kunskap eller visdom, då kärlekens dynamiska energi för honom är drivkraft nog. Men erfarenheten lär genom följderna av ovist kärlekt-handlande, att även klokhet och insikt är nödvändiga. Det visar sig ständigt att mänsklig vishet icke är så vis. Därmed begynner jakten efter den sanna visheten, och den fortgår under inkarnationerna, tills individen genom den högre mentalutvecklingen når fram till kausala kunskapens värld och finner att vishetens förutsättning är insikten om allt livs enhet. Vis är endast den som ingått i enheten, enhetens värld. Den kausala kunskapen om verkligheten är icke tillräcklig för människan att alltid kunna leva rätt, handla vist.

Förstajaget kan förvärva kunskap, men vishet är en andrajagets förmåga. Vishet kräver essentialmedvetenhet (intuition i ursprunglig och egentlig mening), enhetsmedvetenhet, kollektivmedvetenhet, gemensamhetsmedvetenhet. Men man är på god väg mot vishet, om man bemödar sig om att praktiskt tillämpa den esoteriska kunskap vi fått och icke nöjer sig med den såsom teoretiskt vetande. Kunskapen utan tillämpning är raka motsatsen till vishet. Det är brist i tillämpningen, som är grunden till våra fel och brister. Med kunskap följer ansvar, något som de flesta skulle mera beakta, om de kunde studera sina inkarnationer.

Hela levnadsvisheten är det enklaste av allt: Glöm dig själv och lev för något annat än dig själv. Därvid måste man använda sitt sunda förnuft, så att man icke kastar bort sig själv på något som ligger under egna kapaciteten utan lever för det med vilket man bäst kan tjäna mänskligheten, medvetenhetsutvecklingen och enheten. Det är så de stora lever, de i högre riken. Den som ger sitt allt till livet, får av livet allt i allt högre potens. Så enkelt kan alla religioners levnadskonst sammanfattas.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.